

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/49/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3221010149
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Eliaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3221010149.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Eliaša a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Milana Straku, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D., trvale bytom E. F. XXX, trestne stíhaný pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 08. februára 2024, prejednal odvolanie obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 26. januára 2023, sp. zn. 3T/36/2021 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 26. januára 2023, sp. zn. 3T/36/2021, bol obžalovaný A. B. uznaný vinným z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že presne nezisteného dňa v mesiaci júl alebo august 2020 na G. H. E. F. XXX, G. H., F. republika pred prevádzkou D. od I. J., prevádzkara reštaurácie „G. C.“ prevzal osobne do svojich rúk bez písomného potvrdenia finančnú hotovosť vyplatenú v mene česká koruna vo výške 11 450 Kč (418,80 €) ako doplatok za prácu vykonanú poškodenou E. E. v reštaurácii „G. C.“ za obdobie od 30.06.2020 do 18.7.2020, ktorá v tejto reštaurácii pracovala brigádne na základe ústnej dohody s prevádzkarom reštaurácie I. J., pričom obvinený prevzal finančnú hotovosť od I. J. na základe predchádzajúcej ústnej dohody s poškodenou E. E., že tieto peniaze jej po jeho návrate na Slovensko odovzdá, čo sa nestalo, čím spôsobil škodu poškodenej E. E. vo výške 11 450 Kč (418,80 €).

Za to bol okresným súdom odsúdený podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na peňažný trest vo výške 500,- Eur. Zároveň podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona okresný súd pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, obžalovanému uložil náhradný trest vo výmere 3 mesiace odňatia slobody. O náhrade škody bolo okresným súdom rozhodnuté podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku, kde okresný súd zaviazal obžalovaného nahradiť škodu vo výške 418,80 Eur poškodenej E. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XX. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku okresný súd poškodenú E. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XX so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože obžalovaný podal proti nemu odvolanie do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku. Následne obžalovaný odvolanie písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. Obhajoba v dôvodoch odvolania uviedla nasledovné:

„Odvolanie podávame proti výroku o vine a treste, v celom rozsahu skutku uvedenom v rozsudku prvostupňového súdu, ako aj vo výroku o povinnosti nahradiť škodu .

Dôkazné bremeno v konaní pred súdom ťaží vždy len prokurátora, ktorý je povinný aktívne viesť dokazovanie na hlavnom pojednávaní a dokazovať znaky konkrétnej skutkovej podstaty žalovaného trestného činu.

Podľa obžaloby predmetný skutok mal spáchať dňa 20.07.2020 obžalovaný tým, že si cudziu vec, ktorá mu bola zverená si prisvojil a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu.

Pre prečin sprenevery objektívnou stránkou konania je prisvojenie cudzej veci, pričom ale musí ísť o zverenú vec. Podľa obžaloby je to 16.450,- Kč / 601,68 eur /.

Prevzatie finančnej čiastky určenej pre poškodenú od I. J. nebolo preukázané obžalovanému.

Mame zato, že v rámci kontradiktorného konania pred súdom vykonanými dôkazmi nebolo bez pochyb preukázané naplnenie zákonných znakov prečinu sprenevery konaním obžalovaného.

V situácii, keď preukázanosť viny je do značnej miery závislá na hodnotení pravdivosti výpovedi svedkov, ktoré sa mali na predmetnej udalosti - skutku priamo zúčastniť je potrebné túto ich pravdivosť hodnotu overiť všetkými dostupnými nepriamymi dôkazmi.

Až potom je možné vyvodiť záver, či je preukázané spáchanie skutku osobou obžalovaného ako predpoklad pre odsudzujúci rozsudok.

Stav dôkaznej núdze v uvedených smeroch je naopak podkladom pre rozsudok oslobodzujúci podľa § 285 písm. a /resp.písm. c/ Trestného poriadku.

Podaným odvolaním napadáme:

Výrok o vine v rozsahu skutku odsudzujúceho rozsudku .

Prvostupňový súd pri rozhodovaní o vine obžalovaného vychádzal iba z výpovedi poškodenej a svedkov, manželského paru pre ktorých poškodená pracovala brigádne na základe ústnej dohody.

Súd výpovedí obžalovaného neuveril a považoval ju za nedôveryhodnú.

V konaní pred súdom chýbala konfrontácia na odstránenie jednotlivých rozporov vo výpovedí svedkov a výpovede obžalovaného, ktoré súd tak prevzal bez ich náležitého vyhodnotenia v zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Takže aj odôvodnenie rozsudku, jeho obsah na strane 7 a 8 nemožno akceptovať, ako dôkaz spáchania prečinu sprenevery.

Obžalovaný ani pred súdom nevypovedal so snahou vyvinieť sa z trestnej činnosti kladenej mu za vinu v obžalobe, ale vypovedal v zaujme preukázania skutočnosti pre spravodlivé rozhodnutie súdu.

Dôkaz - výsluch svedkyne I. J., str.6 záp.HP dňa 18.11.2022 na otázku súdu, „ podľa mňa nebolo odovzdanie peňazí pre pani E.“.

Súhrn nepriamych dôkazov na preukázanie viny obžalovaného musí tvoriť logickú a ničím nenarušovanú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obž. ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

Nebolo preukázané konanie obžalovaného, ktoré by malo vykazovať zákonom predvídané znaky priamo úmyselného konania zasahujúceho do záujmu spoločnosti na nedotknuteľnosti vlastníctva osôb.

Povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdov je reagovať uplatňovaním trestnej represie len na prípady spoločensky škodlivé, pri ktorých mimotrestné prostriedky nestačia k ochrane ohrozených, či porušených práv.

Princíp ultima ratio nemôže slúžiť ako prostriedok, ktorý nahradzuje ochranu práv a právnych záujmov jednotlivca v oblasti súkromnoprávných vzťahov, kde závisí predovšetkým na individuálnej aktivite jednotlivca, aby strážil svoje práva, ktorý má súdna moc poskytovať ochranu.

Je však neprijateľné, aby túto ochranu aktívne preberali orgány v trestnom konaní, ktorých úlohou je ochrana predovšetkým celospoločenských hodnôt, nie priamo konkrétnych subjektívnych práv jednotlivca.

Princíp ultima ratio tak umožňuje orgánom činným v trestnom konaní a súdu odlišiť prípady, ktoré spadajú do sféry občianskoprávných, či obchodných vzťahov a naplňajú len zdanlivo formálne znaky skutkovej podstaty trestného činu od skutočnej trestnej činnosti.

Poškodená E. E. prácu vykonávala v reštaurácii „G. C.“, ktorú mala v prenajme a činnosť vykonávala spoločnosť I. J., ako právnická osoba.

Obžalovaný doznal, že od I. J. osobne prevzal hotovosť 6.000.- Kč a v G. H. 15.000.- Kč, odmenu ako kuchár.

Doplatok za prácu vykonanú poškodenou E. E. od I. J. vo výške 11.450.- Kč a ani v inej sume neprevzal, ktorú si mal prisvojiť.

Vzhľadom na hore uvedené máme zato, že rozhodnutie prvostupňového súdu nezodpovedá zákonným ustanoveniam a vychádza z jednostranného hodnotenia dôkazov samosudcom i prepočtu výšky škody s následkom modifikácie skutku oproti obžalobe.

Prvostupňový súd sa tak nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Podaným odvolaním sa domáhame, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vo veci sám zákonným spôsobom rozhodol.“

K odvolaniu obžalovaného sa prokurátor do konania verejného zasadnutia na krajskom súde písomne nevyjadril.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného, prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) ako nedôvodné zamietnuť. Obhajoba navrhla odvolaniu obžalovaného vyhovieť.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. por., na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Z podaného odvolania a jeho vyššie citovaných dôvodov podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že obžalovaný podaným odvolaním namieta nesprávnosť hodnotenia dôkazov okresným súdom, na základe ktorého hodnotenia okresný súd dospel ku skutkovým záverom vo vzťahu k vine obžalovaného, nenaplnenie pojmových znakov trestného činu vzhľadom len na formálne znaky skutkovej podstaty trestného činu.

Pokiaľ ide o odvolaní obžalovaného vytýkané hodnotenie dôkazov v prejednávacom prípade, odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože súd prvého stupňa by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací súd upozorniť súd prvého stupňa len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Ako vyplýva z obsahu spisu, okresný súd pri hodnotení dôkazov stál pred otázkou, ktoré z protichodných tvrdení obžalovaného a poškodenej má byť podkladom k ustáleniu skutkového stavu veci.

V prvom rade odvolací súd k námietkam obhajoby vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov považuje za potrebné uviesť, že sa nestotožňuje s dôvodnosťou námietky obhajoby, podľa ktorej vo veci neboli produkované žiadne priame dôkazy vo vzťahu ku skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba. V prejednávacom prípade sú priamymi dôkazmi výpoveď obžalovaného a výpoveď poškodenej. Keďže skutok sa mal stať len medzi týmito dvoma osobami bez prítomnosti ďalšej osoby, okresný súd tak stál pred úlohou posúdiť, ktorá z verzií, prezentovaných obžalovaným a poškodenu, má byť podkladom pre rozhodnutie o vine, či už odsudzujúcim alebo oslobodzujúcim rozsudkom. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva,

že okresný súd pri ustaľovaní skutkového stavu veci vychádzal z tvrdení poškodenej. Z odôvodnenia odvolania vyplýva, že sa domáha ustálenia skutkového stavu veci na podklade tvrdení obžalovaného.

Na základe preskúmania veci odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje jasné poukazy na obsah vykonaných dôkazov (v neprospech aj v prospech), úvahy, ako sa s výsledkami vykonaného vysporiadal a argumenty súdu prvého stupňa, prečo pri svojom rozhodovaní o vine obžalovaného vychádzal z verzie poškodenej. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustálenou súdnou praxou (viď R 6/1970) poukázal na to, ktoré dôkazy ho viedli k záveru, že podkladom na ustálenie skutkového stavu veci má byť verzia činu, prezentovaná poškodenou. Za silný argument tohto záveru súdu prvého stupňa odvolací súd považuje argument súdu prvého stupňa, podľa ktorého výpoveď poškodenej je podporená oboznámenou SMS komunikáciou medzi poškodenou, obžalovaným a svedkom J. ako aj výpoveďami svedkov manželov J..

V súvislosti s argumentáciou obžalovaného odvolací súd konštatuje, že v dôvodoch odvolania nie je namietané, že by skutkové závery súdu prvého stupňa nemali oporu v tom, čo vyplynulo z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, resp. že by bol postup súdu prvého stupňa rozporný s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. v zmysle vyššie uvedeného teoretického rámca. Obhajoba v dôvodoch odvolania sa len domáha vyvedenia iných záverov, iného hodnotenia dôkazov s tým, aby odvolací súd nariadil súdu prvého stupňa, čo má vyvodiť z vykonaných dôkazov (ustáliť skutkové závery z tvrdení obžalovaného). Takejto požiadavke však odvolací súd v zmysle vyššie uvedených úvah o oprávnení odvolacieho súdu preskúmať správnosť postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nemôže v žiadnom prípade vyhovieť, keďže odvolací súd nemá právomoc udeľovať súdu prvého stupňa záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov (nemá právo prikazovať, o ktoré konkrétne dôkazy má oprieť skutkový stav veci a aké konkrétne závery má z vykonaných dôkazov vyvodiť). Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že môže upozorniť súd prvého stupňa len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať.

S poukazom na uvedené odvolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodnenému záveru o porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. súdom prvého stupňa pri hodnotení dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní. Odvolací súd sa preto nestotožnil s názorom obhajoby o danosti v odvolaní namietanej existencie väd napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Na základe vykonania prieskumnej povinnosti podľa § 317 ods. 2 Tr. por. odvolací súd dospel k záveru, že rozsudkom súdu prvého stupňa uložený peňažný trest vo výške 500 Eur je v súlade so zákonom a nevykazuje znaky neprimeranej prísnosti. S poukazom na ustanovenie § 287 ods. 1 druhá veta Tr. por. za výsledkom vykonaného dokazovania zodpovedajúci a správny považuje odvolací súd aj výrok o uložených povinnostiach obžalovanému s prihliadnutím na zistené skutkové okolnosti prípadu.

Na podklade odvolania obžalovaného odvolací súd skúmal tiež správnosť výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa z hľadiska existencie prípadných ďalších väd, v odvolaní obžalovaného nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,

- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmienené prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.